

Kapitel 1

DEN REGNBLANDADE SNÖN FORMADE kristallglittrande droppar som skvätte upp kring däckens när Rebecca bromsade in cykeln och oförsiktigt föste in den i stället. Med en huttrande rörelse låste hon och sprang över gatan till det klafsande ljudet av snöblask under vinterkängorna. Hon slet upp porten in till kyrkan och krängde av sig den varma jackan med ett skratt.

”Jag hann, eller hur?” Hennes läppar sprack upp i ett leende när hon fick syn på Sofia. Jackan kastade hon upp på en krok i kapprummet innan hon slog armarna om sin bästa vän och kramade henne hårt.

”Du hann.” Sofia nickade innan de släppte varandra med ett skratt. ”Kom så går vi in till de andra.” Rebecca krokade sin arm i Sofias när de gick mot ljudet av prat och skratt som läckte ut från ungdomsrummet.

”Becca och Sofia! Kul att ni kom!” Lisa, en annan av sistaårseleverna på skolan, skyndade fram till dem medan de kortklippta lockarna dansade kring hennes nätta ansikte. Hennes energi och sprudlande sätt präglade både hennes rörelser och orden som lämnade hennes mun. Ett intryck som förstärktes av de glittrande blå ögonen.

”Det var inte skottat på vår väg, men efter en viss kamp mot snöblasket vann jag striden.” Rebecca gjorde segertecknet med fingrarna och skrattade innan hon slog sig ner på sin vanliga plats bredvid Sofia. Det breda rummet i kyrkan användes på vardagarna som café och på fredagskvällarna som tillhåll för ungdomssamlingen. Utanför fönstret var det mörkt trots den vita snön som bredde ut sig över parkeringen.

Lisa satte sig vid samma bord som Rebecca och Sofia, stängde av ljudet på sin mobiltelefon och stoppade sedan tillbaka den i fickan. De var alla tre inne på sin sista termin på gymnasiet och hörde till de äldsta i gruppen. Tillsammans med de andra som skulle ta studenten om några månader fick de

ofta rollen som hjälpledare för de yngre tonåringarna. Det kunde handla om att vara den som ledde samtalet när de delade in sig i mindre grupper, en uppgift Rebecca trivts med redan från början.

Där hon satt bredvid Sofia lade hon upp armarna på bordsskivan och såg sig om i rummet. En grupp killar som gick sitt första år på högstadiet släntrade in i caféet, satte sig vid ett av de runda borden och bidrog snabbt till att ljudnivån höjdes. Medan Lisa lutade sig fram för att berätta något som hänt i skolan under dagen kände Rebecca hur hon drogs in i privata minnen. Att gå till samlingar i kyrkan var nytt för henne sedan ungefär ett år tillbaka, även om det kändes avlägset nu.

För ett par år sedan hade Rebecca, hennes föräldrar och två syskon flyttat till stockholmsförorten och till en början hade Rebecca avskytt situationen med hela sin varelse. Hon hade alltid föredragit få men nära vänner och när hennes föräldrar avgjort att de behövde flytta hade hon chockats av att hon skulle bli tvungen att lämna dem. Att hon skulle bli tvungen att lämna kompisarna som utgjorde tryggheten i hennes tillvaro. Hon mindes fortfarande att hon skrikit åt sina föräldrar att de förstörde hennes liv och sedan rusat in på rummet och smällt igen dörren efter sig.

Efter att hon ofrivilligt ryckts upp från hemorten hade hon under de första sex månaderna gjort allt som stod i hennes makt för att hålla kontakten med sina gamla vänner som befann sig över trettio mil bort. Trettio mil som lika gärna kunde ha varit tusen. Rebecca hade använt upp sina sparpengar på obekväma bussresor bara för att kunna hälsa på dem över helgerna och avskärmat sig från eleverna på sin nya skola eftersom de ändå inte skulle kunna ta de gamla kompisarnas plats.

På eftermiddagarna, när den sista lektionen var över, skyndade hon hem för att koppla upp sig mot Facebook där hon väntade på att vännerna skulle dyka upp så att hon under

några minuter av dagen kunde återuppleva sitt gamla liv. Så att hon åtminstone under de minuterna kunde känna att hon fortfarande var en del av deras gäng, en del av deras värld. Men hon borde ha förstått att det inte skulle fungera i längden. Facebook var inte detsamma som verkligheten och snart minskade både besöken och telefonsamtalen.

Till slut hade Rebecca dragit sig in i ett skal av besvikelse och suttit ensam på sitt rum flera timmar om dagen, uppslukad av dystra och nedbrytande tankar. Hon hade känt sig övergiven och förrådd, både av vännerna och familjen. Det var en känsla som tagit över hennes liv ända tills Sofia kommit in i bilden.

Rebeccas familj var troende och hon hade följt med dem till kyrkan varje söndag förmiddag från det att hon blev skjutsad dit i barnvagnen. Det hade varit en självklar del av hennes uppväxt och hon hade aldrig haft anledning att ifrågasätta tron på en Gud som älskade henne. Hon och hennes syskon hade varit med i kyrkans barnkör och på kvällarna hade de bett aftonbön tillsammans med föräldrarna innan det varit dags att släcka lampan och sova.

Men när Rebecca blev äldre och bytte ut mellanstadiet mot tonåringarnas högstadium hade hon blivit medveten om en ny insikt. Hon kunde inte längre leva på sina föräldrars övertygelse. Församlingen de tillhörde bestod till största delen av äldre medlemmar och ingen av Rebeccas vänner var troende. När hon fyllde femton slutade hon helt att följa med föräldrarna till kyrkan, även om hon visste att det gjorde dem både ledsna och besvikna.

Hur hennes föräldrar kände det kunde ändå inte avgöra vad hon trodde eller inte trodde på. Rebecca ville leva sitt eget liv och hon hade kommit fram till att det fanns utanför kyrkans väggar. I skolan fanns vännerna och verkligheten. Om hennes vänner inte behövde Gud, gjorde inte hon det heller och hennes barnatro hade till slut vissnat och dött som en blomma om

hösten.

Orsaken till att den inställningen senare radikalt förändrats, var Sofia. Ett halvår efter flytten till förorten fick Rebeccas mamma nog av sin dotters buttra uppsyn och föreslog att hon och hennes två år yngre bror skulle prova att gå till ungdomsgruppen i kyrkan. Den kyrka hon och deras pappa gick till på söndagarna. Rebecca hade omedelbart fört fram sina protester under förevändningen att hon inte längre trodde på något av det som predikades där. Men Fredrik, hennes bror, hade förvånat Rebecca genom att hålla med deras mamma.

Han hade tyckt att de åtminstone kunde prova det och Rebecca fick plötsligt slut på ursäkter och motargument. Hon och Fredrik hade alltid varit de två av syskonen som stått närmast varandra och många gånger var det bara hennes lillebror som kunde få henne att gå med på något hon envist motsatt sig från början. Till slut hade Rebecca gett vika, slagit ut med händerna i en besegrad gest och gått med på att gå dit en gång. Men bara *en* gång.

På fredagens kväll, inne i kyrkans cafédel, hade ett par killar i Fredriks ålder kommit fram för att prata med honom. Några minuter hade varit allt som behövts för att hennes bror skulle umgås med dem som om de känt varandra en hel livstid. Några minuter var också allt som behövts för att Rebecca skulle känna sig utanför och obekvämt med situationen.

Det var i den stunden Sofia dykt upp på scenen.

Hon hade kommit in i rummet samtidigt som Rebecca uppgivet satt sig vid ett av borden med hakan lutad i handen. Sofia hade slagit sig ner mitt emot henne med ett leende lika naturligt som morgonens soluppgång.

Det var där någonstans, när en främmande människa inneslutit Rebecca i gemenskapen med sitt välkomnande sätt, det hade börjat. Den sortens vänskap ingen borde behöva gå igenom livet utan. Sofia var allt Rebecca inte var, men på ett

sätt som ingen kunde förklara, hade deras ytliga olikheter inte kunnat hindra deras tvillingsjälar. De förstod varandras tankar och känslor på ett sätt som gick bortom mänskliga analyser.

Sofia var utåtriktad, glad, livlig och pratsam. Rebecca var lågmäld, försiktig och blyg. Sofia var den som drog allas blickar till sig bara genom att gå in i ett rum. Inte för att hon var slående vacker eller såg speciell ut, utan för att hon ägde den sortens personlighet som krävde omedelbar uppmärksamhet. Hennes leende lyste enkelt upp vilket sammanhang som helst och hennes utstrålning fick folk att besvara det utan att ens vara medvetna om det.

Sofias sätt var alltid det första människor lade märke till hos henne. Rebecca, med sin tillbakadragna personlighet, fick nöja sig med att ha utseendet som första intryck. Hon var några centimeter för kort för att kallas medellång, men smal utan att vara spinkig. Hennes hår föll en bit nedanför axlarna, var spikrakt och kastanjebrunt. På sommaren kunde hon lägga solblekta slingor i håret och fräknar på näsan till sina yttre attribut. Det mest unika med hennes utseende var de gröna ögonen, som i halvskumt ljus kunde ge ett lite mystiskt och spännande intryck. Det var i varje fall vad Sofia påstod.

Sofia brukade dessutom påpeka att många killar tyckte att Rebecca var söt, men hon visste att det inte spelade någon roll. Vare sig Rebecca var den sötaste av dem eller inte var det Sofia som drog till sig killarnas uppmärksamhet. Det var henne de kom fram till för att prata och flirta med. Men trots att de gjorde vad de kunde för att charma henne, brukade Sofia bara svara på frågorna de ställde. Sedan log hon vänligt mot dem innan hon gick därifrån tillsammans med Rebecca och lämnade deras nedtrampade stolthet efter sig.

Om en kille kom fram till Rebecca blev hon tyst och nervös. Han blev tvungen att dra konversationen ur henne ända tills hennes sinnesstämning smittade av sig så att han med en stammande ursäkt slutligen drog sig undan. Hennes försiktiga

sätt, som ibland kunde missuppfattas som kallt och högfärdigt, skrämde iväg de flesta killar innan de ens gjort sig besväret att närma sig henne.

I själva verket gjorde Rebecca bara samma sak som Sofia. Hon väntade på den rätte. De hade pratat om det många sena kvällar och båda var överens om att tillfälliga prova-på-förhållanden var meningslösa. När den rätte dök upp var det något de skulle veta säkert, lika säkert som att deras egen vänskap skulle bestå för alltid.

”Vad tycker du om Jens?” hade Sofia frågat vid ett tillfälle i höstas där hon låg på mage på Rebeccas säng.

”Vad jag tycker om honom?” Rebecca, som brett ut sig på soffan mitt emot, hade höjt ena ögonbrynet vid namnet på en av de jämnåriga killarna på ungdomsgruppen.

”Ja.” Sofia lutade hakan i båda händerna medan ett leende lekte i mungipan på henne. ”Han är ganska söt, eller hur?”

”Söt?” Rebecca skrattade och bytte ställning bland soffkuddarna. ”Han är jättesnygg. Det tycker alla. Än sen då? Du brukar inte bry dig om sådant. Du pratar alltid om inre kvalitéer, eller hur?”

Sofia rodnade plötsligt vilket fick Rebecca att blinka till. I vanliga fall blev hennes bästa vän sällan eller aldrig blev generad. ”Jo, ja...men...”

”Du är intresserad av honom!” Rebecca flämtade och satte sig rakt. ”Sofia! Varför har du inte sagt något!?” Rebecca var uppriktigt förvånad över att en sådan sak kunnat undgå att halka över hennes väns läppar. ”Du brukar alltid tala om när det finns någon kille du spanar på!”

Sofias rodnad djupnade och hon harklade sig lätt. ”De gångerna har det ju inte betytt något. Då kollade jag bara lite. Men nu...jag vet inte...det är mer än så med Jens. Han verkar både djup och seriös samtidigt som han alltid ler och är glad. Förstår du vad jag menar?”

”Jag förstår att du är kär, om det är det du menar?!”

Rebecca skakade på huvudet med ett leende. ”Jag kan inte fatta att jag inte märkt något förrän nu. Så, vet han om det?”

”Att jag är intresserad? Är du inte klok? Det är inget man bara går fram och säger.” Sofia lät som om Rebecca borde veta bättre än att ställa en sådan fråga.

Rebecca skrattade högt och skakade på huvudet så att det långa raka håret flög runt axlarna på henne. ”Om det finns någon som skulle komma undan med att göra något sånt, så är det du, Sofia.”

Sofia fnös och rullade med ögonen utan att förlora leendet i dem. Hon satte sig upp i sängen, drog in benen under sig och slätade ut överkastet. Något allvarligt kom över hennes drag samtidigt som hon nästan omärkligt lutade på huvudet.

”Men du...du är inte intresserad av honom då?”

”Jag?” Rebecca rynkade pannan, oförberedd på frågan. Bilden av Jens ansikte dök upp i hennes tankar och dröjde kvar där några sekunder. ”Han ser bra ut som sagt, men jag kan inte direkt påstå att jag känner honom.”

Sofia nickade långsamt. ”För du vet väl det, Becca, att om du var intresserad av samma kille som jag, skulle jag backa för din skull. Alla gånger.”

Rebecca satt tyst en stund, rörd av sin väns uttalade lojalitet. ”Sofia, det skulle jag göra för dig med.” De lät den avslappnade tystnaden fylla rummet så att ljudet av vinden som drog i träden utanför nådde in. Sedan log Rebecca och ryckte på axlarna. ”Men jag är inte intresserad av Jens så han är helt och hållet din.”

Sofia blåste ut luft genom läpparna och höjde på ögonbrynen. ”Så enkelt är det knappast. Han blir inte min bara för att han inte är din.”

Hon gav Rebecca en blick som fick dem båda att börja skratta.

När Sofia kom in i Rebeccas liv föddes en stark

vänskap, men det var inte den enda förändringen som tog plats. De gånger de satt hemma hos en av dem och diskuterade tron på Gud blev snart för många för att räkna. Rebecca fascinerades av hur naturligt och självklar tron var för Sofia. Det var som om den var grunden till hela hennes liv, en lika nödvändig del av henne som lungorna och hjärtat. En tro som inte hade något att göra med den instängdhet och det regelverk Rebecca ibland upplevt i kyrkan i yngre tonåren.

Efter den gången då Rebecca gått till kyrkans ungdomsgrupp tillsammans med Fredrik hade Sofia fortsatt släpa med henne dit på fredagskvällarna. Några veckor senare handlade det inte längre om tvång eller övertalning. Hon ville gå dit, och inte bara ville, utan behövde det. Även om hon själv inte var redo att ta ett avgörande beslut, fanns det en atmosfär där hon snart inte kunde vara utan.

Ett halvår efter att Rebecca lärt känna Sofia följde hon med henne och de andra tonåringarna från kyrkan på en kristen nyårskonferens. Rebecca hade suttit på kanten av stolen och lyssnat mer uppmärksamt än någonsin tidigare på mötena och seminarierna. På avslutningsmötet hade predikan och lovsången berört henne djupt och när det bjudits in till förbön hade Rebecca nästan omedvetet ställt sig upp.

”Vill du att jag ska följa med dig fram?” Sofia hade försiktigt ställt frågan där hon satt bredvid henne och Rebecca hade nickat med blicken riktad mot estraden där flera ungdomar redan böjt knä i bön. De hade gått fram tillsammans och där, medan Sofia bad för henne, hade Rebecca gett sitt liv till Gud en gång för alla. Hennes hjärta hade uppfyllts av en frid som övergick allt förstånd och plötsligt verkade det obegripligt att hon missat det tidigare.

När konferensen var över kände sig Rebecca som en ny människa. Så mycket annat verkade ytligt och oviktigt i jämförelse med det hon funnit och folk påpekade att det strålade om henne. Hon berättade för sina föräldrar att hon

upptäckt att Gud var verklig och hennes mamma hade börjat gråta och kramat om henne länge. Bönen och lovsången hade kommit från hjärtat efter det. Hon och Sofia hade ägnat många kvällar åt att be tillsammans, att Gud skulle använda dem och att Han skulle göra sina planer för deras liv tydliga.

”Becca, har du hört talas om Youth With a Mission?” Sofia hade störtat in genom dörren till Rebeccas hus med andan i halsen en eftermiddag förra våren. Rebecca hade stått i köket och brett en smörgås för att skydda sig mot en kurrande mage innan det var dags för kvällsmat.

”Tror det.” Hon skrapade av smöret på kniven mot kanten av byttan. ”Det är väl någon slags bibelskola?”

”En bibelskola med praktik!” Sofia hade kvar samma iver i rösten när hon höjde handen till hälsning åt Rebeccas bror som gick förbi innan hon rusade fram till Rebecca och kramade om henne. ”Jag fick tag på den här foldern. De har bibelskolor över hela världen och den här ligger i Australien. Australien! Så vad säger du?”

Rebecca stoppade in bordsmargarinet och skinkan i kylskåpet innan hon vände sig mot Sofia igen. ”Vad säger jag om vad då?”

Sofia hade nästan börjat studsa av otålighet på golvet. ”Om att åka förstås! För allt i världen, Becca, fattar du inte? Du och jag på bibelskola i Australien! Nästa år!”

Rebecca spärrade upp ögonen och stannade med smörgåsen halvvägs till munnen. Tankarna rusade om varandra i huvudet på henne medan hon övervägde Sofias förslag. Bilder av strålande sol, blågröna vågor och långsträckta sandstränder dök upp i hennes medvetande. ”Det låter helt fantastiskt,” fick hon slutligen fram med ett leende.

”Ja!” Sofia snurrade runt i någon form av segerdans i köket innan hon överföll sin vän med ytterligare en entusiastisk kram. ”Då är det bestämt! Vi använder hela den här sommaren och nästa till att jobba ihop pengarna och hösten efter studenten

drar vi! Jag menar, på riktigt!”

Äventyret som låg framför dem sjönk långsamt in i Rebeccas överrumplade hjärna och plötsligt gav hon upp ett spontant glädjetjut. När Fredrik kom in i köket ett par minuter senare möttes han av två artonåriga tjejer som hoppade och skrek tillsammans som om de stod längst framme vid scenen på en rockkonsert.

Båda två hade stått fast vid beslutet efter det och varken Rebecca eller Sofia hade använt ett öre av förra årets sommarjobbspengar. Lönen från Sofias arbete på ostfabriken och den från Rebeccas vikariat på det lokala museet hade gått rakt in i bibelskolefonden. För en vecka sedan hade de fyllt i sina anmälningar och skickat iväg dem, trots att det bara var februari och ett halvår kvar till avresan.

”Ska du jobba på ostfabriken i sommar igen?” Lisas fråga till Sofia väckte upp Rebecca ur hennes privata ström av minnen.

”Ja, jag har redan pratat med dem.” Sofia nickade där de satt tillsammans vid det runda cafébordet.

”Och du då, Becca?” Lisa vände sin uppmärksamhet mot henne med ett leende. ”Museet igen?”

Rebecca ryckte på axlarna medan hon frånvarande började fläta fransarna på den rutiga duken. Hennes tankar dröjde fortfarande kvar vid resan hon och Sofia skulle göra till hösten. ”Jag har inte kollat med dem än. Men det ordnar sig nog.”

Lisa öppnade munnen för att säga något mer men stängde den snabbt igen när ungdomspastorn tog plats bakom mikrofonen en bit bort på golvet. Rafael var i trettioårsåldern och hade lett ungdomsarbetet i kyrkan så länge som Rebeccas föräldrar varit med i församlingen. Surret från caféborden upphörde gradvis och snart riktades alla blickar mot pastorn.

Rebecca lutade sig mot stolsryggen när han tog fram Bibeln tillsammans med ett anteckningsblock som han

placerade på ett notställ. Temat, som pågått sedan terminsstarten, var bergspredikan och idag var det dags för den sista och avslutande delen. Rafael talade som vanligt om ämnet på ett engagerande, roligt och övertygande sätt. Rebecca kunde se på Sofia och Lisa att de precis som hon själv både småskrattade och nickade igenkännande.

När Rafael var klar slog han igen Bibeln och ledde dem i en kort bön. Efter det öppnades caféet och Rebecca var en av dem som anmält sig att hjälpa till med serveringen för kvällen. Hon hoppade upp från bordet, gick in i köket och log mot en av de andra tjejkarna medan hon snörde ett blått förkläde om midjan.

”Är mackorna klara?” Rebecca tvättade händerna med handsprit och höjde blicken mot Klara som stod vid kassan.

”De är färdiga, men du får gärna ta fram punschrullarna från kylskåpet.” Klara gav henne ett hastigt leende innan hon bar bort en bricka med rena glas. ”Kan du ta kassan efter det? Jag måste se till att det finns brickor och tallrikar borta vid disken.”

”Visst.” Rebecca rättade till förklädet och placerade sig själv bakom kassaapparaten. Hon vinkade med ett lättsamt flin mot Sofia som satt kvar vid bordet. Systrarna, brukade folk kalla dem. Systrarna, för att där en av dem befann sig, kunde man vara ganska säker på att hitta även den andra.

* * *

SOFIA BESVARADE LEENDET FRÅN sin vän innan hon vände bort blicken mot det bord där Jens och hans kompisar satt och skrattade åt något. Det var mycket som hade förändrats sedan hon för första gången antydde för Rebecca att hon var intresserad av honom. Hon och Jens hade utväxlat blickar både i skolan och på ungdomsgruppen. Vid ett tillfälle under lunchrasten i skolan, medan Sofia väntade på Rebecca som gått

för att hämta något i sitt skåp, hade Jens lämnat kompisgänget och kommit fram till henne.

”Hej.” Han hade ställt sig framför henne med händerna nedstoppade i fickorna och ett snett leende som på något sätt varit både blygt och självsäkert på samma gång.

”Hej.” Sofia kände hur hjärtrytmen ökade när hon mötte hans blick. De hälsade alltid på varandra när de råkade korsa varandras vägar i skolan, men det här var första gången Jens kommit fram för att prata.

”Hur är det?” Han betraktade henne fundersamt under den snedlugg som hängde ner i pannan på honom.

Sofia kände det som om hennes personlighet bytts ut mot någon annans när hon öppnade munnen för att svara. Hon blev torr i halsen och fick svårt att hitta orden. ”Det är bra. Du då?”

”Det är bra.” Han tystnade. ”Vi ses väl på fredag?” Sofia nickade stumt till svar medan hon fortsatte leta efter sitt vanliga orädda sätt.

”Kul. Ha det bra.” Jens fyrade plötsligt av ett brett leende, rörde lätt vid hennes arm och gick sedan iväg. Sofia stod förstummad kvar och såg efter honom. När hennes bästa vän kom tillbaka från skåpen rycktes hon upp ur sitt stelnade tillstånd. Med ett upprymt skratt kastade sig Sofia om halsen på henne för att sedan återge samtalen ord för ord för en frågvis Rebecca.

Hennes och Jens korta möte i skolan den dagen hade varit början på något. Något som var svårt att definiera. Efter det hade de gett varandra blickar och leenden över borden på ungdomsgruppen och tagit chansen att dra sig undan från de andra ett par gånger för att prata. Det fanns fortfarande inget uttalat mellan dem, men vid ett tillfälle då de suttit vid samma cafébord tillsammans med kompisarna, hade Jens tagit hennes hand under bordet och tryckt den. Ingen av dem hade sagt något om det efteråt, men Sofia hade inte kunnat sluta tänka på

det.

Det var en vecka sedan det hände och ikväll hade hon haft svårt att koncentrera sig på något annat än funderingarna kring Jens. Hon kunde inte komma underfund med vad han verkligen ville. Ville han bara vara vän med henne, eller vågade han inte ta steget ut och visa vad han kände på riktigt? Det som var märkligt med situationen, det som fick henne att ligga vaken på nätterna, var att något inte stämde. Något fattades. Det var en känsla hon inte kunde sätta fingret på, oavsett hur många fjärilar som intog hennes mage när han såg på henne med sina genomträngande grå ögon.

Hon visste inte om det var för att han kände hennes blickar i nacken, men plötsligt vände han sig mot henne där hon satt vid bordet tillsammans med Lisa. Under ett par sekunder såg de på varandra som om de tagit ett kliv ut ur rummet. Jens vände sig mot killen som satt närmast honom, så något Sofia inte kunde uppfatta, och gick sedan bort till hennes bord. Sofia rätade på ryggen och drog ett snabbt andetag.

”Hej.” Han såg intensivt på henne.

”Hej.”

”Kom.” Han tog lätt om hennes handled och hjälpte henne upp från stolen. Lisa stirrade storögt på dem när de lämnade cafeterian för att gå vidare ut i kapprummet. De stannade framför Rebeccas och Sofias jackor och under en kort stund sa ingen av dem något. Jens sparkade mot något osynligt på golvet och såg ut att vara obekväm med situationen. Till slut suckade han och mötte hennes blick.

”Det här...” Han gjorde en rörelse med handen, först mot henne och sedan mot sig själv. ”Jag tror inte att...” Han verkade leta efter de rätta orden.

Sofia svalde hårt. ”Tror inte vad då?”

”Jag tror inte att det kan bli något.” Hans röst var mjuk men samtidigt bestämd. Sofia skrattade nervöst.

”Det var väl aldrig något?” Hon sa det lättvindigt, som

om det skulle bli lättare att bli förkastad på det sättet om hon skojade bort det. Som ett sätt att rädda ansiktet.

”Jag tror att du vet att det var något på gång.” Jens föll inte in i hennes skratt. ”Jag har varit intresserad av dig ett tag. Och jag trodde att vi hade något på gång, men nu...jag vet inte...det är som om det inte är meningen. Det är som om det tar emot på något sätt. Förstår du vad jag menar?”

Sofia förstod exakt vad han menade. Hade hon inte själv kommit fram till att hon kände likadant? Hon var både intresserad och attraherad av honom, men samtidigt var det som om något hindrade henne från att falla totalt. Precis som Jens sagt var det som om det inte var meningen att det skulle bli de två. Men det gjorde det inte lättare att få höra det på det sättet. För hur hon än vände och vred på Jens ord, kunde hon inte få dem till något annat än att han dumpade henne. Rätt och slätt.

Hon lyckades få fram ännu ett falskklingande skratt. ”Det är ingen fara, Jens. Jag tror inte heller att det skulle ha funkat mellan oss.”

”Sofia, ta det inte på det sättet.” Hans blick innehöll något desperat, som om han förstod precis hur sårad hon kände sig. I den stunden avskydde Sofia att hennes känslor var så lättavlästa. I den stunden hade hon föredragit att vara Rebecca som behärskade konsten att behålla hur hon kände inom sig. ”Det är bara det att jag vill fokusera på andra saker i mitt liv just nu.”

”Du har rätt. Det låter som det bästa. Det borde kanske jag också göra.” Sofia höll kvar leendet medan hon otåligt började trampa i marken. Hon hade ingen lust att stå kvar en enda sekund till och uppleva hur känslan av avvisande spred sig genom blodådrorna som ett virus. Hon öppnade munnen för att säga något, men ångrade sig och vände istället på klacken och gick därifrån. Jens följde inte efter.

Sofia funderade inte över vart hon skulle ta vägen.

Hennes steg bar henne bort mot cafét och hennes bästa vän utan att hon behövde styra dem. När hon öppnade dörren in till köket mötte hennes blick Rebeccas och förståelsen var omedelbar. Hon behövde inte yttra ett enda ljud, behövde inte ta ett enda steg till. Rebecca slet av sig förklädet utan att blinka, sa till Klara att hon fick sköta serveringen själv en stund och gick bort till Sofia och lade armen om henne.

”Kyrksalen?” viskade hon lågt i hennes öra när de lämnade köket tillsammans. Sofia nickade utan att se på någon annan när de gick ut från cafét och bort mot den stora kyrksalen. I ögonvrån hann hon uppfatta Jens silhuett när han sköt upp ytterdörren och lämnade byggnaden. Rebecca tog med henne in i gudstjänstrummet och satte sig bredvid henne på en av de bakersta bänkarna.

Sofia suckade och lutade pannan i handen medan hon stöttade armbågen mot bänken framför. ”Det är Jens.” Hon bet sig i läppen och skakade på huvudet. ”Det är fånigt att jag reagerar såhär egentligen. Vi var aldrig riktigt ihop ändå.”

”Vad hände?” Rebecca såg på henne med rynkade ögonbryn.

”Han dumpade mig.” Sofia skrattade glädjelöst. ”Och även om vi knappt hann bli ihop, och även om jag kanske håller med honom om att det var något som inte stämde, så gör det ändå ont.” Hon darrade på rösten när hon uttalade de sista orden och kämpade mot fukten i ögonen. Rebecca sa inget. Istället såg hon bara medlidsamt på henne när hon lade armen om hennes axlar.

”Jag får ju känslan av att det är något fel på mig.” Sofia kunde inte längre hålla tillbaka tårarna som samlats i ögonen. ”Att jag inte duger åt honom.”

”Om inte du duger, då duger ingen.” Rebeccas lugna påstående lät som om det var en absolut sanning. Sofia drog in ett darrande andetag och log åt hennes kommentar. Även om det inte var sant, var det precis vad hon behövde höra just nu.

Hon lutade huvudet mot sin bästa väns axel och lät tårarna torka av sig själva. Här inne i kyrksalen, omsluten av rummets frid och vänskapen från Rebecca, lät hon sig långsamt tröstas tills känslan av oduglighet dog bort som mörkret under gryningstimmarna.